

Ο Νεομάρτυρας Θεοχάρης από τη Νεάπολη της Μ. Ασίας

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο άγιος νεομάρτυρας Θεοχάρης από τη Νεάπολη της Μ. Ασίας

(20 Αυγούστου)

Το 1740, η Οθωμανική Αυτοκρατορία βρισκόταν σε πόλεμο και ο σουλτάνος Αχμέτ διέταξε να συγκεντρώσουν όλα τα αρσενικά παιδιά των χριστιανών σε στρατόπεδα. Ο Θεοχάρης, που ήταν ορφανός, συνελήφθη μαζί με άλλα παιδιά και μέρα-νύχτα παρακαλούσε τον Κύριο να τον γλυτώσει από τα βασανιστήρια. Μία ημέρα, ο καδής της Νεάπολης της Καππαδοκίας περνούσε από το στρατόπεδο και πρόσεξε το παιδί. Το πήρε στην υπηρεσία του και του ανέθεσε τη φροντίδα του στάβλου του.

Ένα βράδυ η γυναίκα του καδή είδε τον Θεοχάρη να προσεύχεται γο-νατιστός με τα χέρια υψωμένα στον ουρανό για πολλή ώρα. Εντυπω-σιασμένη από την ευλάβειά του έπεισε τον σύζυγό της να τον παντρέ-ψουν με την κόρη τους. Όταν ο καδής του πρότεινε να γίνει γαμπρός του και κληρονόμος του με τον όρο όμως να ασπασθεί το Ισλάμ, ο νέος του απάντησε: «Εγώ γεννήθηκα και βαπτίσθηκα χριστιανός και μου είναι αδύνατο να αρνηθώ την πίστη των προγόνων μου». Θεωρώντας την απάντησή του αυτή ως ύβρη, ο δικαστής τον καταδίκασε να πεθάνει από πείνα. Ο Θεοχάρης πήγε στην εκκλησία για να εξομολογηθεί και να με-ταλάβει των αχράντων Μυστηρίων και μετά επέστρεψε στον κύριό του. Αφού επανέλαβε την άρνησή του και την ομολογία πίστεως, τον έριξαν στην φυλακή χωρίς τροφή για πολλές ημέρες. Τρεφόμενος με την προσ-ευχή δεν ένιωθε τα δεινά της πείνας και αρκούνταν μόνο να πίνει πότε- πότε λίγο νερό.

Στις 20 Αυγούστου 1740, αφού απέρριψε τις καινούργιες προτάσεις του κυρίου του, οδηγήθηκε μία ώρα δρόμο έξω από την πόλη. Σε απάντηση των τελευταίων ερωτήσεων των δημίων του άρχισε να προσεύχε-ται. Οι τελευταίοι θεωρώντας ότι τους κοροϊδεύει τον λιθοβόλησαν και κα-τόπιν τον κρέμασαν σε μια λεύκα. Όταν έριξαν το σώμα του στον λάκκο που έσκαψαν εκεί, ξέσπασε θύελλα που σκόρπισε τον πανικό ανάμεσα στους Τούρκους. Τα λείψανα του αγίου μάρτυρα βρέθηκαν αργότερα, κα-τόπιν αποκάλυψης, και μεταφέρθηκαν στην Θεσσαλονίκη, στον ναό της Αγίας Αικατερίνης, από πρόσφυγες της Μικράς Ασίας. το 1923. Όσο για την λεύκα όπου κρεμάστηκε ο άγιος Θεοχάρης, αυτή έγινε τόπος προσκύνησης για χριστιανούς και μουσουλμάνους.

(Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Αύγουστος, εκδ. Ίνδικτος σ. 216)